

David Hedegård

I våras hölls en temadag på FFG om David Hedegård, med anledning av att det gått 50 år sedan han dog (1891–1971). Prof. em. Mats Eskhult var en av de medverkande under denna temadag. Han ger här en kort levnadsbeskrivning av Hedegård, med en del personliga minnen från deras möten genom åren.

Som ung arbetade David Hedegård (1891–1971) i jordbruket och tog jämte detta kortare kurser i kristen tro. Han blev så småningom predikant. Vid sidan om en tjänst i Eslöv tog han studenten som privatist och kunde efter studier i Lund bli filosofie och teologie kandidat.

Hedegård anställdes nu som lärare i bibelkunskap vid Missionsförbundets skola i Lidingö. Han lade stor möda på att utveckla läromedel för en bibeltrogen utbildning med vetenskapligt djup inom teologins olika områden. Trots ihärdig kamp kunde han likväl inte få skolledningen att ändra riktning bort från den bibelkritiska synen. En framgång vid sidan om arbetet på skolan var ändå mötet i Blasieholmskyrkan med två tusen deltagare och beslutet att grunda *Förbundet för biblisk tro*.

Hedegård betonade eftertryckligt det omöjliga i att som kristen studera Bibeln utifrån inomvärldsliga utgångspunkter. Bibelns auktoritet och inspiration var kärnfrågor i hans bibelteologi. Läran om Kristus, hans gudom och ställföreträdande försoningsverk var hela livet igenom själva mittpunkten i hans tro. Ett livslångt bibelstudium förde honom också till den lutherska läran i fråga om dopet och de yttersta tingen. Som flitig författare i andliga ämnen skrev han ett stort antal böcker med omfattande spridning. Han översatte även de ledande konservativa arbetena i bibelvetenskap från tyska till svenska. I femtioårsåldern återupptog han sina akademiska studier och blev 1951 teologie doktor i Nya testamentets exegetik på en kommenterad textutgåva av den allra tidigaste judiska böneordningen, *Seder R. Amram Gaon*, en gedigen avhandling som krävde stora kunskaper i hebreiska och arameiska.

De sista åren av sitt liv bodde David Hedegård med hustru Brita i Uppsala och arbetade oförtrutet vidare i kampen för biblisk tro. Ett gott redskap för att göra ungdomar till bibelläsare var hans egen då helt nya översättning *Nya testamentet på vår tids språk*. Dess förklarande noter utgör i sig en fullödig bibelförklaring. Att årligen bjuda elever vid Fjellstedtska Skolan på kaffe med frågestund kring Bibeln var också ett fint sätt att knyta kontakt med unga människor. Under

terminstid kallades han ofta att tala vid möten anordnade av studenter och gymnasister i Uppsala. Lördagsmorgnarna ägnades åt korta bibelföredrag i *Erevna* (likt förlagan i Lund). Efter föredraget följde en stunds samtal över en kopp kaffe med smörgås. Vid dessa tillfällen öste han lärdomar från sin långa erfarenhet av bibelvetenskap och kristet tros liv.

Själv var jag bland dem som i tonåren på så sätt fick tankar och åsikter formade i bibliska banor. Det bestämde inriktningen för resten av livet.

Hedegård lät ofta små berättelser kasta ljus över den bibliska läran. För ett ungt och vaket sinne var det lätt att lägga sådana ting på minnet. En anekdot, som jag minns, varnade för att göra sig en troslära utifrån eget tänkande. Att försöka med det liknar pojken som plockade isär

sin fars gamla klocka. När han satt ihop den igen måste han erkänna: "Far, det blev delar över!" Så är det – var slutsatsen – med vårt förnuft kan vi aldrig få grepp om den bibliska läran. En annan berättelse hämtade han ifrån ett av sina bibelstudier, där en arbetande yngling tog ordet: "När man blir omvänd är det som att bryta stubbar med stubbrytare. Det blir inga rötter kvar." Då invände en annan: "Du har alldeles fel! Jag har själv brutit stubbar med stubbrytare och det blir rötter kvar!" Ja – kom poängen – så länge den kristne lever finns syndens rötter alltid kvar.

Att en människas omvändelse endast är Guds verk åskådliggjordes med berättelsen om predikanten som sade: "Det är så lätt att vända om: Bara så här" – och så snurrade han på klacken – "men", sa en dräng i nere i församlingen, "du är inte alls omvänd, du är ju vänd åt samma håll!" När munterheten hade lagt sig kom andemeningen: "Alldeles så är det. Människan är i sin egen förmåga alltid vänd åt samma gudsfrånvända håll."

Hedegård framhöll slutligen flera gånger vikten av att inte misströsta inför svårigheter och motstånd. Väl till pass kom nu historien om den som beklagade sig inför sin själasörjare över att vara utsatt för så mycket ont prat och förtal. Slutklämmen i klagolåten var: "Och det värsta är att det inte är sant." Då kom det eftertänksamma svaret: "Det är väl inte det värsta. Tänk om det vore sant!"

